

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **D., a.s.**, so sídlom v B., proti žalovaným **1/ P. K.**, bývajúcemu v B., **2/ M. H.**, bývajúcemu v B., zastúpeného advokátskou kanceláriou C. s.r.o., so sídlom v B., o **zaplatenie 92,94 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 10 C 156/2011, o dovolaní žalovaného **2/** proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 25. júla 2013 sp. zn. 9 Co 228/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II rozsudkom z 15. novembra 2012 č.k. 10 C 156/2011-83 zaviazal žalovaných **1/**, **2/** spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 92,94 € s príslušenstvom do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutie odôvodnil tým, že uvedená suma predstavuje náhradu oprávnených nákladov žalobcu za odstránenie motorového vozidla tvoriaceho prekážku cestnej premávky podľa § 43 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke. Zodpovednosť žalovaného **1/** ako vodiča vozidla založil na § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a žalovaného **2/** ako prevádzkovateľa vozidla na § 427 ods. 1 Občianskeho zákonníka. K námietke žalovaných, že o odstránení vozidla nebol oprávnený rozhodnúť príslušník mestskej polície, uviedol, že slovo „policajt“ v texte zákona o cestnej premávke nemožno vykladať tak, že by sa nevzťahovalo aj na príslušníkov mestskej polície. V súvislosti s tvrdením žalovaných o neoprávnenosti žalobcu odstrániť vozidlo z komunikácie poukázal

na to, že žalobca bol (aj) na tento účel založený správcom komunikácie (mestom), a oprávnenie mu vyplýva zo stanov. Pokiaľ ide o preukázanie nákladov žalobcu na odstránenie vozidla, je dôvodné požadovať paušálnu náhradu, nakoľko zisťovanie presnej výšky nákladov by si v jednotlivých prípadoch vyžiadalo potrebu znaleckého dokazovania, čo je neúčelné. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalovaného 2/ rozsudkom z 25. júla 2013 sp. zn. 9 Co 228/2013 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v zmysle § 219 O.s.p. potvrdil. Poukázal na správnosť skutkových zistení a právnych záverov súdu prvého stupňa, s ktorými sa stotožnil. K námietke žalovaného 2/ ohľadne nedostatku jeho pasívnej legitimácie z dôvodu označenia nesprávnym menom v žalobe uviedol, že totožnosť žalovaného 2/ bola v priebehu konania nepochybne zistená na základe oznámenia Krajského dopravného inšpektorátu v Bratislave, a overená adresou bydliska, na ktorej si žalovaný 2/ opakovane preberal poštu. O trovách konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 124 ods. 1 O.s.p. s prihliadnutím na to, že žalobca si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný 2/ dovolanie, ktoré odôvodnil podľa § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p. Namietal, že odvolací súd nedoručil žalovanému 2/ vyjadrenie žalobcu k odvolaniu a na prejednanie veci nenariadil pojednávanie. Tiež sa nedostatočne vysporiadal s odvolacími dôvodmi („so samotným žalobným nárokom, jeho povinnosťou zaplatiť ako aj jeho výškou, ako namietanými procesnými pochybeniami súdu prvého stupňa“) a neuviedol, prečo nerozhodoval v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na ktorú žalovaný 2/ v odvolaní poukázal v súvislosti s výškou uplatneného nároku žalobcu. Jeho rozhodnutie je preto v rozpore s § 157 ods. 2 O.s.p., a teda nepreskúmateľné. Súdny tiež zasiahli do „ústavných práv“ žalovaného 2/, keď s ním konali napriek jeho nesprávnemu označeniu v žalobe, bez predchádzajúceho rozhodnutia o zámene účastníka konania. Vyjadril i nesúhlas s právnym posúdením aktívnej vecnej legitimácie žalobcu, ako aj s výškou žalobou uplatneného nároku. Z týchto dôvodov žiadal, aby dovolací súd dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu vyjadril presvedčenie o správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, a poukázal na neprípustnosť dovolania podľa § 238 ods. 5 O.s.p.

Žalovaný 1/ sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods.1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, a proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Žalovaný 2/ dovolaním napadol rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky žiadneho z uvedených rozsudkov. Z tohto dôvodu je zrejmé, že dovolanie nie je v zmysle § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Prípustnosť dovolania by v danom prípade prichádzala do úvahy len vtedy, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Dovolací súd preto so zreteľom na § 242 ods. 1 O.s.p. skúmal, či prípustnosť dovolania nezakladá niektorá z nich. Podľa § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku i uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania

sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady, i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia nezakladajú. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takej vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z vymenovaných väd.

Procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. dovolateľ netvrdil a dovolací súd ich existenciu nezistil. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Podľa názoru dovolateľa je konanie postihnuté vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ktorej existencia spočíva v nedoručení mu vyjadrenia žalobcu k jeho odvolaniu, nenariadení pojednávania odvolacím súdom a nepreskúmateľnosti rozsudku odvolacieho súdu.

Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. sa rozumie nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka občianskeho súdneho konania (napr. práva zúčastniť sa na pojednávaní, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok alebo vyjadrenie, v stanovenej lehote urobiť procesný úkon a pod). Z obsahu spisu nevyplýva, že by žalovanému 2/ bolo niektoré z týchto práv odňaté.

Pokiaľ dovolateľ namieta, že mu nebolo doručené vyjadrenie žalobcu k jeho odvolaniu voči rozsudku súdu prvého stupňa, dovolací súd uvádza, že nie je povinnosťou súdu doručovať účastníkom konania vyjadrenia k odvolaniu; zákon výslovne takúto povinnosť súdu neukladá. Podľa právneho názoru odvolacieho súdu vyjadrenie účastníka konania k odvolaniu druhého účastníka konania *by malo byť* predložené odvolateľovi vtedy, pokiaľ vyjadrenie k odvolaniu má zásadný vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu. Iný pohľad

na realizáciu práva účastníka oboznámiť sa s vyjadrením procesnej protistrany by mohol v praxi znamenať neustály (opakujúci sa a nikdy nekončiaci) proces vyjadrovania sa jedného účastníka konania k vyjadreniu druhého účastníka konania, pričom možnosť poznať obsah príslušného vyjadrenia je zabezpečovaná aj právom účastníka konania na nahliadnutie do súdneho spisu. Teda za stavu, že zákon vyslovene neukladá povinnosť súdu doručovať vyjadrenie k odvolaniu druhej procesnej strane a vyjadrenie k odvolaniu nemá svojím obsahom takmer žiadny vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, vychádza dovolací súd z názoru, že odňatie možnosti pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. nezakladá iba sama skutočnosť, že odvolateľovi (žalovanému 2/) nebolo predložené vyjadrenie druhej procesnej strany k jeho odvolaniu.

V súvislosti s tvrdením dovolateľa o povinnosti odvolacieho súdu nariadiť na prejednanie odvolania pojednávanie dovolací súd poukazuje na § 214 ods. 2 O.s.p., ktoré umožňuje odvolaciemu súdu rozhodnúť o odvolaní aj bez nariadenia pojednávania, ak sú splnené zákonné podmienky; t.j. ak dovolací súd dospeje k záveru, že v odvolacom konaní nie je potrebné doplnenie či zopakovanie dokazovania podľa § 213 ods. 3 až 5 O.s.p., a nejde o niektorý z prípadov uvedených v § 214 ods. 1 O.s.p. Takýmto postupom odvolacieho súdu, ktorý sa neprieči zákonu, nemôže dôjsť k odňatiu možnosti účastníka konania konať pred súdom.

Porušenie svojich procesných práv dovolateľ odôvodnil i nepreskúmateľnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia však judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považuje za dôsledok a vonkajší prejav tzv. inej procesnej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (porovnaj R 111/1998). Aj Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“. Ani v iných právnych veciach, v ktorých dovolací súd zotrval na aktuálnosti judikátu R 111/1998, nebolo zo strany Ústavného súdu Slovenskej republiky konštatované porušenie ústavných práv (viď II. ÚS 110/2013, III. ÚS 148/2012, IV. ÚS 208/2012, IV. ÚS 161/2012, I. ÚS 275/2012, I. ÚS 35/2013, I. ÚS 33/2013 a II. ÚS 45/2014). Sama skutočnosť, že dovolaním napadnuté rozhodnutie je prípadne nepreskúmateľné (dovolací súd sa touto

otázkou nezaoberal), nemôže založiť prípustnosť dovolania, lebo nejde o vadu v zmysle § 237 O.s.p.

Ostatné dovolateľom tvrdené vady (označenie účastníkov konania a ich prípadná nedostatočná aktívna či pasívna legitimácia, ako aj výška žalobou uplatneného nároku) sú súčasťou právneho posúdenia veci, ktorého nesprávnosť dovolateľ tiež namietal (§ 241 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod, ktorý by v prípade opodstatnenosti mal za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia; samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vadách konania podľa § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Posúdenie, či súdy (ne)použili správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretovali alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodili (ne)správne právne závery, by tak prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad v prejednávanej veci nejde.

Vzhľadom k uvedenému Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu v zmysle § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov konania voči žalovanému 2/, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd však žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodal návrh na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 9. júna 2014

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková